

Az újbirtokosok erőfeszítései

Egy 1947 tavaszán keletkezett szociográfia így örökítette meg a földosztás utáni küzdelmes esztendőket. „V. Imre 8 hold földet kapott a földosztáskor, 1945 tavaszán. Az első évben kölcsönigával szántotta meg, mert jószága nem volt. [...] Az aratás nem volt jó 45-ben, rossz idő járt, disznót hizlaltak, az asszony aprójószágot nevelt, s termett annyi gabonájuk, hogy nagy nehezen áthúzták a telet. De 46 tavaszának még úgy vágta neki, mint a 45-ös évnek. Csak annyi volt a különbség, hogy a sógorának is, meg a szomszédjának is lett egy tehene (akkor még kint laktak a majorban, a cselédházban), s ők segítettek a szántásban, [...] De ebben az évben már jobban megnézte V. Imre, hogy mit vet a földbe. [...] Az aratás megint szűk volt a szárazság miatt, de a cukorrépa jól fizetett. A baromfinak is jobban nekiláttak, mint az előző évben, több szerencsájük is volt vele. Malacot is tudtak eladni. 46 nyarán, aratás után neki-fogtak építkezni. A majort odakint közös akarattal elbontották, abból kapták az építőanyag értékesebb részét, a fát. A falat sárból verték fel. Őszre készen lett a ház. Igaz, nem nagy, egy szoba és a pitvarkonyha. Mellette kamraszerű kis istálló sárból és disznóól. A házhelyet itt, a falu végén a földosztáskor kapták. »Csak jobb ám, hogy a magunkéba vagyunk« – mondja az asszony a szinte már konvencionális mondatot.”

Márkus István: Mit láttam falun? 1945–1966, Budapest, Magvető, 1967. 72–75.